

ство на ла Фонтемовий старецъ, който сади дръвета за сѣнка на своитѣ правнуги, прѣдизвиква едно чувство на признателностъ и едно неопрѣдѣлено уважение къмъ онова отминжло бащинство, което отъ толкова далѣче е бдяло върху нашитѣ сждбини, и отъ което ние още пазимъ, безсѣзнателно, извѣстни впечатления прѣдадени намъ огъ семейнитѣ обичаи. Кой человекъ, даже и отъ най нискостоящитѣ, не осѣща едно спокойно и нѣжно любопитство, когато запчтва себе си каква е била сждбата на всички ония от които той произхожда по права линия, и не би жертвувалъ доста за да проникне въ оная тъмница, която, въ срѣднитѣ и долнитѣ съсловия, покрива историята на прадѣдитѣ отъждъ двѣ или три поколения? Въ старитѣ Германски семейства сждествуваше едно време единъ благороденъ обичай, който не трѣбваше да бжде изоставенъ. Всякой баща на семейство имаше единъ тевтеръ гдѣто записваше важнитѣ семейни събития, ражданията, женидбитѣ и умиралията. Въ този тевтеръ се описвахъ на кратко семейнитѣ събития, но съ една религтозна точлостъ, и така минаваше отъ баща на синъ и непрѣкъснжто се описваше историята на семейството. Благородни архиви, по любопитни може-би отъ архивитѣ на единъ градъ или на една Държава.

Ако прѣминемъ отъ прямото родство на косвенното и сватовското родство, твърдѣ мжчно ще бжде да се подведжтъ подъ единъ опрѣдѣленъ законъ тѣзи толкова подвижни и неопрѣдѣлени родства. Революциитѣ събитията, непостоянството на богатството едни възвишаватъ, други снишаватъ, раздилатъ,